

Eliberare

Wachman Nee

„Căci ce fac, nu înțeleg. Căci ce vreau să fac, nu fac; dar ceea ce urăsc, aceea fac; deci, dacă fac ceea ce nu vreau, mărturisesc că Legea este bună. Așadar nu mai sunt eu cel ce face lucrul acesta, ci păcatul care locuiește în mine. Căci știu că nimic bun nu locuiește în mine, (adică în carnea mea), căci voința de a face binele este în mine, dar n-am puterea să-l fac. Căci binele pe care vreau să-l fac, nu-l fac; ci răul pe care nu vreau să-l fac, pe acela îl fac. Acum, dacă fac ceea ce nu vreau, nu mai sunt eu cel ce face lucrul acesta, ci păcatul care locuiește în mine. Găsesc deci în mine legea aceasta: când vreau să fac binele, răul este prezent în mine. Căci după omul dinăuntru, mă bucur în Legea lui Dumnezeu; dar văd în membrele mele o altă lege, care luptă împotriva legii minții mele și mă ține în captivitatea legii păcatului, care este în membrele mele. O, nenorocitul de mine! Cine mă va elibera de acest trup de moarte? Mulțumesc lui Dumnezeu prin Isus Cristos, Domnul nostru. Așadar cu mintea, eu slujesc Legii lui Dumnezeu, dar cu carnea slujesc legii păcatului. Dar acum nu este nici o condamnare pentru cei care sunt în Cristos Isus, care nu umblă potrivit cărnii, ci potrivit Duhului; căci legea Duhului vieții în Cristos Isus m-a eliberat de legea păcatului și a morții.” (Romani 7:15-8:2, TBS)

Dorința după eliberarea de păcat

Cineva care crede în Domnul poate fi imediat eliberat de păcat. Această experiență nu este însă, în mod necesar, împărtășită de toți noii credincioși. Mulți nu sunt eliberați de păcat după ce s-au încrezut pentru prima dată în Domnul. Din contră, cad deseori în păcat. Nu este nicio îndoială asupra faptului că au fost mântuiți, că Îi aparțin Domnului și că au viața veșnică. Totuși persistă marea dificultate a faptului că sunt tulburați frecvent de păcat. Din această cauză, nu pot să-I slujească Domnului așa cum ar vrea.

Este foarte dureros pentru un om mântuit să continue să fie tulburat de păcatele sale. Întrucât el a fost luminat de Dumnezeu, conștiința lui este sensibilă. În el este viața care condamnă păcatele; deci are conștiința păcatului. Își simte profund stricăciunea și îi e scârbă de sine însuși. Aceasta este cu adevărat o experiență extrem de dureroasă.

Această experiență arată o problemă: mulți credincioși nu cunosc cu adevărat ce este păcatul. Unii spun că putem scăpa de păcat împotrivindu-ne lui. De aceea, își exercită toată puterea pentru a se împotrivi ispitei păcatului. Alții afirmă că păcatul trebuie învins. De aceea, se luptă tot timpul cu păcatul,

șperând că îl vor putea învinge. Mai sunt și alții care spun că, întrucât păcatul ne-a legat și ne-a jefuit de libertatea noastră, putem fi eliberați din capcana lui dacă ne străduim din greu. Astfel, se străduiesc din greu. Dar acestea sunt doar gânduri omenești; ele nu sunt nici Cuvântul lui Dumnezeu, nici învățătura Lui. Niciunul dintre ele nu poate să-i ducă pe oameni la victorie.

Sper că veți acorda o atenție deosebită acestui subiect. Eu personal cred că imediat ce cred în Domnul, credincioșilor ar trebui să li se arate calea eliberării. Nu cred că trebuie să meargă pe o cale întortocheată până când vor fi eliberați. Ar trebui să meargă pe această cale a libertății de la începutul vieții lor de creștini.

Cuvântul lui Dumnezeu nu ne spune că ar trebui să biruim păcatul; ci că trebuie să fim eliberați, izbăviți de păcat. Aceste sunt cuvintele Bibliei. Păcatul este o putere care îi ține legați pe oameni. Noi trebuie să fim eliberați din strânsoarea lui, nu să-i distrugem puterea. Nu-l putem da în moarte, ci Domnul ne-a scăpat de el.

Legea păcatului

„Căci ce fac, nu înțeleg. Căci ce vreau să fac, nu fac; dar ceea ce urăsc, aceea fac ... căci voința de a face binele este în mine, dar n-am puterea să-l fac. Căci binele pe care vreau să-l fac, nu-l fac; ci răul pe care nu vreau să-l fac, pe acela îl fac. Acum, dacă fac ceea ce nu vreau, nu mai sunt eu cel ce face lucrul acesta ... Găsesc deci în mine legea aceasta: când vreau să fac binele, răul este prezent în mine. Căci după omul dinăuntru, mă bucur în Legea lui Dumnezeu; dar văd în membrele mele o altă lege, care luptă împotriva legii minții mele și mă ține în captivitatea legii păcatului, care este în membrele mele ... Așadar cu mintea, eu slujesc Legii lui Dumnezeu, dar cu carnea slujesc legii păcatului.” (Romani 7:15-25)

Trebuie să găsiți cheia capitolului 7 din Romani. De la versetul 15 până la versetul 20 sunt folosite cuvinte precum: „vreau”, „nu vreau”, „urăsc”, „voința este în mine”, „binele pe care vreau să-l fac”, „răul pe care nu vreau să-l fac” și așa mai departe. Cuvintele repetate constant sunt: „vreau”, „nu vreau” sau „voiesc”. Dar de la versetul 21 până la versetul 25 ni se arată un alt aspect. Accentul nu se mai pune pe „vreau” sau pe „nu vreau”, ci pe unele expresii precum, „legea”, „o altă lege în membrele mele”, „în captivitatea legii păcatului, care este în membrele mele”, „așadar cu mintea, eu slujesc Legii lui Dumnezeu,

dar cu carnea slujesc legii păcatului”. Dacă veți păstra înaintea voastră aceste două aspecte care sunt accentuate, veți putea rezolva problema.

În această secțiune a capitolului 7 din Romani, Pavel se gândește la victorie. Se gândește că ar fi cel mai bine dacă ar putea să nu mai păcătuiască și să-I fie plăcut lui Dumnezeu făcând ceea ce Dumnezeu poate primi. Nu vrea să păcătuiască și nici nu-i place să fie învins. Admite că are voința pentru aceasta, dar nu este capabil să facă ceea ce este bine. Vrea să facă binele, dar nu poate. Deși încearcă să nu păcătuiască, totuși păcătuiește. Își găsește plăcerea în legea lui Dumnezeu, și totuși este incapabil să o practice. Cu alte cuvinte, nu poate face ceea ce vrea.

De la versetul 15 la versetul 20, deși Pavel vrea să învingă, totuși are parte de o înfrângere totală. Aceasta arată că nu în „a vrea” sau „a nu vrea” constă calea victoriei. Victoria nu este dobândită prin voința omului. Pavel vrea și iar vrea, dar sfârșește în înfrângere. Așadar, să nu crezi că totul va fi bine dacă ai voința să faci binele. Ai voința, dar nu poți s-o pui în practică. Tot ce poți să faci este să voiești, și aceasta nu este de mare folos.

Însă, după versetul 21, Pavel descoperă de ce eșuează în voința lui să facă binele. Din cauză că păcatul este o lege. De vreme ce păcatul este o lege, este inutil să voiești. Pavel ne arată motivul înfrângerii lui: deși a vrut să facă binele, răul era prezent în el. După omul dinlăuntru își găsea plăcerea în legea lui Dumnezeu, dar cu carnea slujea legii păcatului. Ori de câte ori se decidea să își găsească plăcerea în legea lui Dumnezeu, o altă lege din mădularele lui – legea păcatului – îl ducea în captivitate. Ori de câte ori voia să facă binele, răul era prezent. Aceasta este o lege.

Mulți oameni care sunt creștini de ani întregi încă nu văd că păcatul este o putere foarte dominatoare. Ei nu privesc păcatul ca pe o lege. Sper că frații și surorile de curând întorși la Domnul vor vedea acest lucru, și anume că păcatul, atât în experiența omului, cât și în Biblie, este o lege. Nu este numai o influență, o putere, ci este și o lege. Pavel a descoperit cât de inutil era ca voința lui să se lupte împotriva unei legi.

Nepuțința voinței de a învinge legea

Voința este puterea lăuntrică a unui om, în timp ce legea este o putere naturală. Ambele sunt puteri. Îmi place să folosesc o ilustrație ca să-i ajut pe oameni să înțeleagă acest aspect al legii. Știm că pământul exercită o forță gravitațională. Această forță gravitațională este o lege. De ce o numim lege? Pentru

că ea acționează întotdeauna. Ceea ce nu este accidental este o lege. Ceea ce se întâmplă ocazional este un eveniment istoric, nu o lege.

De ce este gravitația pământului o lege? Dacă scap din mână batista, ea merge în jos. Aceasta se întâmplă și în Shanghai, și în Foochow. Oriunde este scăpată o batistă, se întâmplă același lucru. Gravitatea o atrage în jos. Gravitația nu este numai o forță, ci ea este, de asemenea, o lege. Dacă batista ar fi numai din când în când atrasă spre pământ, atunci această forță nu ar putea fi considerată o lege. O lege acționează întotdeauna în același fel. Dacă îmi arunc Biblia în sus, va cădea. Dacă arunc un scaun în sus, și acesta va cădea. Dacă eu sar în sus, voi coborî și eu. Indiferent de loc sau de condiții, ceea ce se înalță, va coborî. Realizez astfel că pământul nu exercită numai o forță gravitațională, ci există și o lege a gravitației.

Legea înseamnă pur și simplu că este întotdeauna așa. Nu îngăduie nicio excepție. Dacă ceva se întâmplă o dată într-un fel, iar altă dată într-un alt fel, aceasta ține de istorie. Dar dacă se întâmplă de fiecare dată la fel, este o lege. Dacă cineva comite o crimă pe stradă, va fi arestat de poliție. Ar fi fost arestat și dacă ar fi comis crima acasă. Oricine ucide, indiferent de locul în care comite crima, sau pe cine ucide, va fi arestat de poliție. Aceasta numim lege. Legea se aplică fiecăruia; nu există excepții. Dacă un om omoară pe cineva și este arestat de poliție, dar dacă mâine omoară pe cineva și nu este arestat, iar în ziua următoare omoară din nou pe cineva și este arestat, atunci arestarea nu poate fi considerată lege. Legea trebuie să fie consecventă. Trebuie să fie aceeași ieri, azi și chiar și mâine. Termenul „lege” implică faptul că aceasta rămâne neschimbată.

Orice lege are puterea ei naturală – e ceva ce nu este făcut prin efort omenesc. Putem folosi gravitația pământului drept exemplu. Ori de câte ori scap ceva din mână, acel lucru gravitează în jos. Nu trebuie să-l apăs, pentru că există o forță naturală care îl face să meargă în jos. În spatele legii este puterea naturală.

Ce este atunci voința? Voința este hotărârea omului, decizia omului. Ea vorbește despre ce decide, dorește sau voiește omul. Exercitarea voinței nu este lipsită de putere. Dacă mă decid să fac un anumit lucru, încep să îl fac. Dacă mă decid să umblu, umblu; dacă mă decid să mănânc, mănânc. Ca om, am voință, iar voința mea produce putere.

Cu toate acestea, puterea voinței și puterea legii sunt diferite. În timp ce puterea legii este o putere naturală, puterea voinței este omenească. Forța gravitațională nu necesită instalarea unui dispozitiv electric pentru a atrage lucrurile în jos; ea acționează natural. Dacă aprinzi o lampă, căldura se va

îndrepta în sus în mod natural; și aceasta este o lege. Când aerul este încălzit, se ridică și se dilată; aceasta este o lege. Când se ridică și se dilată, dovedește o putere, dar aceasta este naturală. Puterea voinței, însă, îi aparține omului. Numai ceea ce este viu are voință. Un scaun sau o masă nu are voință proprie. Dumnezeu are voință; omul are voință. Doar ființele vii au voință. Deși voința omului are o anumită putere, ea este, totuși, o putere omenească. Este total diferită de puterea unei legi, care este o putere naturală.

Întrebarea care stă înaintea noastră este: atunci când voința și legea sunt în conflict, care dintre ele va ieși învingătoare? De obicei, la început învinge voința, dar legea învinge la sfârșit. Omul învinge la început, dar legea iese în cele din urmă victorioasă. De exemplu: ridic acum o Biblie care cântărește în jur de un sfert de kilogram. Forța gravitației pământului acționează asupra cărții și încearcă din plin să o tragă către pământ. Așadar, legea este la lucru. Dar, ca om, am o voință. Mâna mea ridică Biblia și nu o las să cadă. Reușesc să o țin sus; am învins. Voința mea este mai puternică decât legea.

În acest moment, la ora 8:17 seara, am învins. Dar așteptați până la 9:17, și voi începe să mă plâng că nu mă mai ascultă mâna. Mâine dimineața la ora 8:17 va trebui să chem un doctor ca să mă trateze! Legea nu obosește niciodată, dar mâna mea obosește. Puterea omului nu poate birui legea naturală. Legea gravitației continuă să atragă; trage fără să voiască sau să-și propună. Eu nu vreau să las Biblia să cadă; o țin cu putere. Însă va veni timpul când nu o voi mai putea ține. Când voi înceta să țin Biblia, aceasta va cădea la pământ. Legea acționează douăzeci și patru de ore pe zi, dar eu nu pot acționa astfel.

În cele din urmă voința omului este învinsă de lege. Întreagă voința omului nu poate învinge legea naturală. Voința omului poate să se împotrivescă cu înverșunare legii naturale și poate că, la început, pare că va învinge, dar în cele din urmă va trebui să cedeze în fața legii. Nu disprețui legea gravitației pământului. Te lupti zilnic împotriva ei. Toți cei care sunt acum în morminte, dacă ar putea vorbi, ar trebui să recunoască că nu sunt mai tari decât această lege. Timp de decenii pari a domina gravitația. Aproape uiți de marea putere a gravitației pământului; trăiești ca și cum moartea nu ar exista. Ești activ de dimineața până seara. Dar va veni o zi când și tu vei fi atras în jos de legea păcatului și a morții. În acel moment, activitatea ta se va sfârși. Nu vei mai putea face nimic; legea a învins. Vă puteți imagina pe cineva care, prin puterea voinței, ar putea ține această Biblie, astfel încât să nu cadă niciodată? Este imposibil. Mai devreme sau mai târziu va trebui să cedeze; legea va ieși învingătoare.

Subiectul capitolului 7 din Romani este opoziția dintre lege și voință. Tema acestui capitol este foarte simplă, pentru că se ocupă numai cu conflictul dintre voință și lege. Anterior, Pavel nu fusese conștient că păcatul este o lege. El a fost primul, consemnat în Biblie, care a descoperit acest adevăr. De asemenea este primul care a folosit termenul „lege”. Oamenii știu că gravitația este o lege, că dilatarea corpurilor la căldură este o lege, dar nu știu că și păcatul este o lege. La început nici Pavel nu a știut acest lucru; numai după ce a păcătuit de nenumărate ori a descoperit că în trupul lui era o putere care îl atrăgea spre păcat. Nu păcătuia intenționat, dar puterea din trupul lui îl trăgea spre păcat.

Păcatul este mai mult decât un fapt; este o lege. Când vine ispita, încercăm să ne împotrivim, dar nu după mult timp eșuăm; avem o istorie de înfrângeri. Din nou vine ispita, din nou ne împotrivim și eșuăm. Aceasta se întâmplă de zece ori, de o sută de ori, de un milion de ori. Este aceeași poveste: vine ispita, ne împotrivim și, înainte să ne dăm seama, suntem înfrânți. Când acest lucru se întâmplă din nou și din nou, începem să vedem că nu este vorba numai de un fapt istoric, ci de o lege. Păcătuirea este o lege. Dacă cineva ar păcătui numai o dată, ar putea să considere acest lucru ca pe un eveniment din trecut; însă, nu putem spune că păcătuirea este ceva din trecut, pentru că nu se limitează la o singură ocazie. A devenit o lege.

Vine ispita și sunt înfrânt. Nicum nu pot să biruiesc. De fiecare dată când vine ispita, cad. Astfel, ajung să realizez că înfrângerea mea este mai mult decât o simplă înfrângere; în mine este legea înfrângerii. Înfrângerea a devenit pentru mine o lege. Fraților, ați văzut acest lucru? Pavel l-a văzut. În versetul 21 ne spune marea lui descoperire – o descoperire cu privire la el însuși. El spune: „Văd această lege.” Este prima dată când descoperă acest lucru în acest mod. Simte prezența unei legi. Care este aceasta? „În mine, care vreau să fac binele, răul este prezent.” Ori de câte ori vreau să fac binele, observă că răul este prezent în el. Aceasta este legea. Când vreau să fac binele, păcatul este prezent. Păcatul urmează îndeaproape binele. Nu numai o dată, nu numai de o mie de ori, întotdeauna este așa. Înțeleg acum că aceasta este o lege.

O MARE REVELAȚIE

Eu nu păcătuiesc numai accidental sau din când în când; nu se întâmplă că uneori păcătuiesc, iar alteori nu. Pentru mine, a păcătui este o lege, pentru că păcătuiesc în mod constant. Ori de câte ori vreau să fac binele, răul este prezent.

Când ochii lui Pavel s-au deschis să vadă acest lucru, a realizat că toate eforturile lui au fost zadarnice. Ce a încercat el? A încercat să facă binele. A crezut că voința lui va putea învinge păcatul, fără să știe că nicio voință nu poate învinge vreodată păcatul. Dar imediat ce a văzut că păcatul este o lege, nu numai un comportament, a recunoscut că este inutil să vrei. Voința nu va putea niciodată învinge legea. Aceasta a fost, într-adevăr, o mare descoperire, o mare revelație.

Când, prin îndurarea lui Dumnezeu, cineva ajunge să vadă că păcatul este o lege, înțelege numaidecât cât de ineficientă este orice metodă de a învinge păcatul prin voință. Înainte să vadă acest lucru, creștinul ia întotdeauna hotărâri. Când este ispitit, strânge din dinți și se hotărăște să învingă, dar în cele din urmă eșuează. A doua oară când este ispitit, concluzionează că prima lui hotărâre nu a fost destul de puternică, așa că de data asta ia o hotărâre și mai fermă de a nu mai păcătuți, orice ar fi. Dar, permiteți-mi să vă spun, oricât de puternică i-ar fi hotărârea, va eșua din nou. Poate va ajunge din nou la concluzia că ceva lipsește din hotărârea lui, așa că atunci când este ispitit din nou, ia o hotărâre înaintea lui Dumnezeu și Îi cere să-l ajute. Întrucât nu este sigur de hotărârea lui, se roagă: „Oh, Doamne, te rog ai milă de mine! Ajută-mă să nu păcătuiesc de data aceasta.” După ce se ridică de pe genunchi, eșuează din nou. Se întreabă de ce nu poate învinge păcatul luând hotărâri. Răspunsul este că oricât de mare ar fi efortul voinței, prin aceasta nu se poate învinge niciodată o lege.

Mâna mea este puternică; poate ridica chiar și douăzeci și cinci de kilograme. Am un ceas care cântărește o sută cincizeci de grame. Nu ar trebui să fie dificil pentru o mână care ridică douăzeci și cinci de kilograme să țină ridicat acest ceas de o sută cincizeci de grame. Totuși, există o lege care își exercită forța gravitațională asupra mâinii mele. O trage în jos în fiecare secundă, în fiecare minut, în fiecare oră. Continuă să o tragă în jos, până când nu mai pot să țin acest ceas de o sută cincizeci de grame. Greutatea simțită purtând o povară crește cu cât timpul în care o porți este mai mare – nu crește greutatea efectivă a obiectului, ci legea începe să-l învingă pe cel ce poartă povara. Legea învinge omul. Natura învinge omul. Această putere acționează constant și te face incapabil.

O altă ilustrație este enervarea. Aceasta este un păcat răspândit și ușor de recunoscut. Orice om a comis acest păcat de mai multe ori. Când auzi niște cuvinte supărătoare, te simți neplăcut, ca și cum lăuntru tău se învolutează. Dacă aceeași persoană spune mai multe cuvinte supărătoare, s-ar putea să-i răspunzi la fel. Dar dacă va continua să spună astfel de cuvinte răutăcioase, s-ar putea să ajungi atât de tulburat, încât s-o cerți aspru și să bați cu pumnul în masă. Ți-ai pierdut cumpătul.

După aceea te simți rău înăuntrul tău, deoarece, fiind creștin, nu ar trebui să-ți ieși din fire, așa că te hotărăști ca data viitoare să nu mai faci asta. Ești destul de sigur că n-o vei mai face. După ce te rogi, crezi că ești iertat. Inima ta este plină de bucurie, pentru că spui că nu-ți vei mai ieși din fire din nou. Dar, mai târziu, auzi din nou pe cineva rostind cuvinte urâte. Cât de neplăcut te simți! Auzi mai multe cuvinte a doua oară, și lăuntru tău se agită ca un motor. A treia oară explodezi. Bineînțeles, ești conștient de vina ta. Cum poate un creștin să-și iasă din fire? Îi ceri Domnului să-ți ierte păcatul și Îi promiți că, din acel moment, nu-ți vei mai ieși din fire. După un timp însă, experiența se repetă. Cum numești, așadar, aceasta? Nu este vorba numai de a păcătui, ci de o lege a păcatului.

A păcătui nu este ceva accidental, ci este o lege. Dacă o persoană ucide pe cineva, acesta este un păcat. Dar dacă săvârșește o crimă în fiecare zi, aceasta este o lege a uciderii. Dacă cineva își iese din fire zilnic, iuțimea devine o lege pentru el. Oamenii nu păcătuiesc întâmplător și nici nu păcătuiesc numai o dată, ci păcătuiesc de nenumărate ori pe parcursul vieților lor. Mincinoșii din lume stăruiesc în minciună; cei necurați stăruiesc în a fi necurați; preacurvarii stăruiesc în comiterea adulterului; hoții continuă să fure; cei iuți la mânie continuă să-și iasă din fire. Este o lege înlăuntru oamenilor care nu poate fi învinsă.

Este o mare descoperire când Domnul are milă de tine și-ți deschide ochii ca să vezi că păcatul este, cu adevărat, o lege. Dacă vezi acest lucru, victoria nu este departe. Dacă privești păcatul doar ca pe un aspect ce ține de comportament, fără îndoială vei încerca să te rogi mai mult și să te împotrivești mai mult pentru a birui data următoare. Dar e zadarnic. După cum puterea păcatului este mare și constantă, puterea noastră este mică și nesigură. După cum puterea păcatului este întotdeauna triumfătoare, puterea noastră cedează întotdeauna. Puterea păcatului este victorioasă, iar puterea noastră este înfrântă. Victoria păcatului este o lege, la fel cum înfrângerea noastră este o lege. Când vreau să fac binele, răul este prezent. Pavel spune că a înțeles că aceasta este o lege, o lege de neînving.

Sper că ați înțeles clar natura păcatului. Dacă vezi această lege, vei fi sutit de multe greutăți și dureri. Dacă ești gata să accepți Cuvântul lui Dumnezeu, vei ști că păcatul este o lege și că nu-l poți învinge prin voința ta. Atunci vei vedea calea adevărată a victoriei. Este o mare binecuvântare să descoperi această lege. E nevoie de multe înfrângeri, poate sute sau mii de înfrângeri, până descoperi, pentru tine însuși, această lege a înfrângerii. Trebuie să fii complet învins ca să poți realiza, la un moment dat, că nu vei putea învinge niciodată păcatul prin voința ta. Ce poți să faci când, mai devreme sau mai târziu, păcatul se va

ridica și va declara că este o lege? Permite-mi să-ți spun că toți cei care se încred în puterea propriei lor voințe vor trebui să recunoască că nu pot face nimic în această privință. Ce poți face, de vreme ce păcatul este o lege? Nu i te poți împotrivi; puterea voinței tale nu poate învinge niciodată puterea unei legi.

Calea victoriei

Știm că omul nu este eliberat prin exercitarea voinței. Când își folosește puterea voinței, nu poate să se încreadă în calea lui Dumnezeu de eliberare. Trebuie să aștepte ziua când se va supune lui Dumnezeu și va mărturisi că el este în întregime stricat. Atunci se va ruga: „Doamne, nu voi mai încerca din nou.” Ori de câte ori cineva nu are nicio cale de ieșire, dar totuși crede că va găsi una, se va bizui pe ajutorul voinței lui. Numai când recunoaște că nu mai este nicio cale pentru el și că nici nu va găsi nicio cale, renunță să mai apeleze la ajutorul voinței lui. Atunci va începe să vadă cum să ajungă la adevărata eliberare. Atunci va citi Romani 8.

Frați și surori, nu disprețuiți Romani 7. Mulți credincioși nu pot să iasă din acest capitol. Romani 7 ține captivi mai mulți creștini decât orice alt pasaj din Biblie. Mulți creștini își au adresa în capitolul 7 din Romani. Acolo pot fi găsiți, pentru că acolo locuiesc. Este inutil să predici numai Romani 8. Întrebarea nu este dacă cunoști învățătura din Romani 8, ci dacă ai ieșit din Romani 7. Mulți predică despre Romani 8, dar sunt încă îngropați în Romani 7. Încă încearcă să se lupte cu legea prin puterea voinței lor. Încă sunt învinși. Sunt ținuți prizonieri în Romani 7 și nu pot intra în Romani 8, pentru că nu văd că păcatul este o lege și că voința nu poate învinge legea.

Cei întorși de curând ar trebui să accepte ce spune Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă trebuie să aștepti să descoperi singur, s-ar putea că va fi nevoie să comiți multe păcate. Chiar și după ce ai păcătuit în mod repetat, se poate că ochii tăi tot nu s-au deschis. Va trebui să ajungi în punctul în care să vezi că toate luptele tale sunt zadarnice. Pavel a spus, în Romani 7, că este inutil să lupti; cine poate birui o lege? Astfel, la începutul capitolului 8, el spune: „Dar acum nu este nicio condamnare pentru cei care sunt în Cristos Isus. Căci legea Duhului vieții în Cristos Isus m-a eliberat de legea păcatului și a morții” (versetele 1 și 2). Ai văzut că păcatul este o lege. De asemenea, ai văzut că nu este posibil ca voința omului să învingă acea lege. Care este, atunci, calea victoriei, calea eliberării?

Calea victoriei este enunțată aici: „Dar acum nu este nicio condamnare pentru cei care sunt în Cristos Isus”. Cuvântul „condamnare”, în originalul grecesc, are două utilizări diferite, una juridică și cealaltă civilă. Dacă cuvântul este folosit în sens juridic, înseamnă „condamnare”, așa cum este tradus în engleză. Dar, folosit în sens civil, înseamnă „incapacitate” sau „handicap”. Potrivit contextului acestui pasaj din Scriptură, probabil că utilizarea civilă este mai clară.

Nu mai suntem în starea de incapacitate. De ce? Pentru că Domnul Isus Cristos ne-a eliberat. Dar cum a făcut acest lucru? Foarte simplu – explicația o găsim în versetul 2: „Căci legea Duhului vieții în Cristos Isus m-a eliberat de legea păcatului și a morții.” Aceasta este calea victoriei. Am putea schimba versetul 2 din Romani 8, citindu-l în felul următor: „Duhul vieții în Cristos Isus m-a eliberat de păcat și moarte”? Presupun că zece creștini din zece citesc în acest mod versetul. Dar ce spune el de fapt? Spune că „*legea Duhului vieții în Cristos Isus m-a eliberat de legea păcatului și a morții.*” Mulți L-au văzut doar pe Duhul vieții eliberându-i de păcat și de moarte, dar nu au văzut că legea Duhului vieții îi eliberează de legea păcatului și a morții.

Poate dura ani până înveți lecția că păcatul și moartea sunt o lege. Dar așa cum poate dura foarte mult timp și e nevoie de multe hotărâri și eșecuri pentru a realiza că păcatul este o lege, la fel poate dura ani întregi până când mulți credincioși descoperă că Duhul vieții este, de asemenea, o lege. Păcatul ne-a urmărit ani la rând și am avut o legătură strânsă cu el; și totuși încă nu știm că el este o lege. La fel, e posibil să fii crezut în Domnul de mulți, mulți ani și să-L fii cunoscut pe Duhul Sfânt în viețile noastre, și totuși să nu-L cunoaștem ca pe o lege.

Este ziua unei mari descoperiri atunci când Domnul ne deschide ochii ca să vedem că păcatul este o lege, dar este o zi a unei și mai mari descoperiri când ni se dă revelația că Duhul Sfânt este, de asemenea, o lege. Numai o lege poate învinge o altă lege. Voința nu poate învinge legea, dar o lege mai înaltă poate învinge o lege mai slabă. Nu putem învinge niciodată legea păcatului prin voința noastră omenească, dar legea Duhului vieții ne poate elibera de legea păcatului și a morții.

Știm că gravitația pământului este o lege care ne ține. Știm, de asemenea, că mai este ceva numit densitate. Dacă densitatea unui obiect este foarte scăzută, așa cum este cazul hidrogenului, forța gravitațională a pământului nu poate să îl țină jos. Pompând hidrogen într-un balon, îl putem face să se înalțe. Legea forței gravitaționale a pământului este o lege fixă, dar operează numai în intervalul unei anumite măsuri de densitate. Dacă densitatea este prea mică, legea gravitației nu

se aplică. O altă lege intervine, numită legea plutirii (legea lui Arhimede), care îndreaptă lucrurile în sus. Această mișcare în sus nu are nevoie de o mână care să împingă, nici de un ventilator care să creeze curent. Lași obiectul liber, și el se înalță. Această lege învinge cealaltă lege și nu necesită niciun efort. Într-un mod asemănător, legea Duhului Sfânt învinge legea păcatului.

Permiteți-mi să mă exprim altfel. Este un lucru mare să vezi că păcatul este o lege, pentru că aceasta te face să renunți la lupta împotriva păcatului cu puterea voinței. În același fel, este un alt moment culminant când vezi legea Duhului Sfânt în viața ta. Mulți par să înțeleagă că Duhul vieții le dă viață, dar încă nu au învățat că Duhul Sfânt din ei, adică viața pe care Dumnezeu le-a dat-o prin Isus Cristos, este, de asemenea, o lege. Dacă-i permiți acestei legi să acționeze, te va elibera în mod natural de legea păcatului și a morții. Când această lege te eliberează de cealaltă, nu e nevoie nici măcar de un gram din puterea ta. Nu trebuie să iei nici măcar o hotărâre, nu e nevoie de un anumit timp, nici măcar nu trebuie să-L apuci pe Duhul Sfânt.

Trebuie să se țină cineva strâns de forța gravitațională a pământului? Trebuie să se roage cineva ca această forță să tragă rapid lucrurile în jos? Nu, nu e nevoie de rugăciune, pentru că pământul atrage lucrurile în jos în mod spontan. Este o lege. Tot ce trebuie să faci cineva este să-și îndepărteze mâna, să nu se țină în mod intenționat de lucruri. Legea se arată atunci când voința nu este la lucru. Când voința nu intervine, legea operează. În mod asemănător, Duhul Domnului din noi nu are nevoie de ajutorul nostru. Dacă te temi că Duhul Domnului din tine nu este responsabil și, din această cauză, te grăbești să dai o mână de ajutor când vine ispita, prin aceasta arăți că nu ai văzut că Duhul Domnului din tine este o lege.

Mulți credincioși de curând întorși la Domnul văd că Duhul Sfânt din ei este o lege spontană. Pentru ca cineva să fie eliberat de păcat, trebuie să ajungă la eliberare în mod natural. Dacă va încerca să capete eliberarea exersându-și puterea voinței, va fi înfrânt iarăși. Dar acum, cei care sunt în Cristos Isus nu mai sunt într-o stare de incapacitate, deoarece legea Duhului vieții în Cristos Isus i-a eliberat de legea păcatului și a morții. Este atât de simplu și atât de natural! Ni s-a dat o altă lege care ne eliberează în mod natural de legea păcatului și a morții.

Cineva poate întreba cum se petrece acest lucru. Nu știu, dar nu ați avut astfel de experiențe? De exemplu: vine cineva la tine; te dojenește aspru, se ceartă cu tine, chiar te lovește. Tot ceea ce face este complet nejustificat. Ar trebui să fii foarte mânios pe el, dar, cumva, suporti totul fără să știi de ce. După

aceea începi să te întreb de ce, atunci când ai fost certat, ai uitat să te mânie. Ar fi trebuit să te enervezi, după tot ce ți-a făcut acel om. Dacă vei continua să îți amintești tot ce ți-a făcut, fără îndoială vei fi foarte mânios. Și totuși, spre propria ta uimire, lași să treacă totul în mod inconștient. Toate victoriile sunt câștigate în mod inconștient.

De ce învingi fără să fii conștient de acest lucru? Pentru că este o lege care acționează. Dacă ar ține de voința ta, ar trebui să te gândești și să te stăpânești. Dar Domnul dă victoria fără ca tu să fii conștient de asta. Astfel de victorii sunt reale. Dacă ai experimentat asta măcar o dată, vei înțelege că Duhul Sfânt care locuiește înlăuntru poate să te păzească de păcat. Poate să te facă victorios fără ajutorul hotărârilor tale. Nu trebuie să iei hotărâri, pentru că legea din tine te va elibera de păcat. Dacă vezi cu adevărat, înaintea lui Dumnezeu, că, din moment ce ești în Cristos Isus, legea Duhului vieții este, de asemenea, în tine, atunci vei înțelege că Domnul Și-a pus Duhul în tine pentru a te duce în mod natural înspre victorie. Nu trebuie să voiești sau să apuci strâns; vei fi dus, în mod surprinzător, la victorie.

Nu e nevoie nici măcar de un gram de putere pentru a birui păcatul, deoarece aceasta este lucrarea unei legi. Există o lege care mă face să păcătuiesc fără să depun efort, și este o altă lege care mă eliberează de păcat – de asemenea fără truda mea. Victoria adevărată este numai aceea care nu necesită nicio străduință. Nu am nimic de făcut. Permiteți-mi să vă spun că acum nu mai avem nimic de făcut decât să ne ridicăm capetele și să-I spunem Domnului: „Nimic din mine”. Ceea ce s-a întâmplat înainte s-a datorat unei legi; ceea ce se întâmplă acum se datorează tot unei legi. Legea dinainte a făcut o lucrare completă, căci m-a făcut să păcătuiesc încontinuu; această nouă lege face o lucrare chiar mai bună, pentru că nu mai sunt într-o stare de incapacitate din cauza păcatului. Legea Duhului vieții s-a arătat; ea este cu mult superioară legii păcatului și a morții.

Dacă cei întorși de curând la Domnul ar putea fi făcuți să vadă acest lucru din prima zi a vieții lor creștine, ar umbla pe calea eliberării. Biblia nu vorbește niciodată despre „a învinge păcatul”, ci numai despre a fi „eliberat”, „izbăvit de păcat”. Aici, în Romani, scrie: „Căci legea Duhului vieții în Cristos Isus m-a eliberat de legea păcatului și a morții.” Legea Duhului vieții m-a scos afară de pe tărâmul legii păcatului și a morții. Legea păcatului și a morții este încă prezentă, dar eu nu mai sunt în poziția în care ea să poată acționa asupra mea. Forța gravitațională a pământului este prezentă, dar dacă obiectele au fost duse în cer, nu mai are asupra cui acționa.

Legea Duhului vieții este în Cristos Isus și eu, de asemenea, sunt acum în Cristos Isus; de aceea, prin această lege sunt eliberat de legea păcatului și a morții. „Nu mai este așadar nicio incapacitate pentru cei care sunt în Cristos Isus.” Omul din Romani 7 este socotit a fi într-o stare de „incapacitate”. Dar acest om, care este atât de slab și păcătuiește mereu, nu mai este acum, după cum spune Pavel, în această stare de incapacitate, întrucât este în Cristos Isus. Cum se poate asta? Prin legea Duhului vieții în Cristos Isus, care l-a eliberat de legea păcatului și a morții. De aceea nu mai este într-o stare de incapacitate. Observați acum modul în care este rezolvată în întregime această problemă a eliberării?

Calea eliberării și a libertății

Cu cât un credincios întors de curând la Domnul cunoaște mai devreme calea eliberării, cu atât este mai bine pentru el. Nu e nevoie să amâne câțiva ani până să cunoască eliberarea și libertatea. Poate avea multe experiențe de învățare în câteva luni. Nu e necesar să sufere multe răni până să învețe. Este posibil pentru un creștin să nu fie învins. Așadar, când ești confruntat cu o greutate, nu te zbate, folosindu-ți puterea voinței. Dacă ești învins, nu da înapoi. Învăță calea eliberării pas cu pas. Primul pas este să vezi că pentru tine păcatul este o lege; al doilea, să vezi că voința nu poate învinge legea; și al treilea, să vezi că este o altă lege care învinge legea păcatului. Experimentând acești trei pași, problema este în întregime rezolvată.

Fie ca toți creștinii să poată cânta cântarea de laudă a victoriei. Ce drum lung este parcurs fără să fie nevoie; câte lacrimi sunt vărsate din pricina înfrângerii! Dacă cei credincioși vor vedea această cale a eliberării și a libertății de la începutul vieții lor creștine, vor fi scutiți de multe dureri și lacrimi. Care este calea eliberării? Ea constă în faptul că legea Duhului vieții m-a eliberat. Este o lege, desăvârșită și puternică. Legea poate să mă elibereze până la capăt. Nu are nevoie de ajutorul meu. Așa cum, în lume, legea păcatului îi face pe toți să păcătuiască, la fel, acum, în noi, legea Duhului vieții ne conduce în mod natural la victoria deplină asupra păcatului. Mă face, în mod natural, sfânt, plin de viață și plin de puterea ei.

Ai primit deja viața. Nu te gândi niciodată că Duhul Sfânt uneori manifestă viața, iar alteori, nu. Dacă așa crezi, nu știi că Duhul Sfânt este o lege. De vreme ce este o lege, este întotdeauna același. El este același oriunde, oricum și oricând.

Este același, nu pentru că tu Îl faci așa, ci pentru că El este așa. Crezi că El este o lege? Nu te pot convinge să crezi. Dacă nu ai văzut acest lucru, nu vei crede ce am spus. Dumnezeu să-ți deschidă ochii ca să poți vedea! Nu avem în noi numai Duhul Sfânt, numai viața, ci și o lege. În acest mod vom fi eliberați.

Văzând această lege, problema noastră este rezolvată. Nu este suficient să-L vedem pe Duhul Sfânt care locuiește înăuntrul nostru; trebuie să-L vedem ca pe o lege în noi. Atunci vom începe să aducem laude. Începând din acel moment, vom trăi o viață cerească.

Ce minunat!